

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 25 de gener de 2007

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 22 de març del 2006 la representació processal dels senyors L.H. i el seu fill S.T.H. van formular demanda contra el Sr. G.C.B. i la companyia asseguradora C.O. SA en reclamació de la suma de 6.708,7 euros, més els interessos legals des de la data de contesta a la demanda, més les costes judicials, com a compensació per les despeses mèdiques, els dies de baixa i el *pretium doloris* ocasionats per l'atropellament que van patir els agents com a conseqüència de la imprudència imputable, segons aquests, al demandat.

II.- La representació processal del Sr. G.C.B. i la companyia d'assegurances C.O. SA va contestar a la demanda en data 5 d'abril del 2006 formulant, en primer lloc, excepció peremptòria de prescripció de l'acció, en haver transcorregut més d'un any des de la producció del sinistre. El demandat al·legava subsidiàriament, respecte del fons de la qüestió, que no s'havia acreditat l'existència de culpa imputable al seu mandant, ni d'una relació de causalitat entre aquesta culpa i les lesions sofertes per la Sra. L.H., ja que aquesta creuava el carrer fora del pas de vianants i sense prendre les adequades precaucions. Pel que fa a la quantitat

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

reclamada, la demandada argumentava que les lesions que va patir l'agent no concordaven amb la mecànica i la forma de l'accident. Per totes aquestes raons sol·licitava l'absolució del seus mandants de les peticions de l'adversa, condemnant a aquesta al pagament de totes les costes judicials. Més subsidiàriament encara, defensava l'existència d'una concurrència de culpes, ja que entenia que en tot cas la culpa dels seus mandants concorria amb la dels agents i la que corresponia als primers s'havia de quantificar en un 10%, sense que fos procedent llavors fer especial pronunciament respecte de les costes judicials.

III.- L'Hble. Batlle va dictar Sentència en data 28 de juny del 2006 desestimant l'excepció de prescripció, i, respecte del fons, absolut al Sr. G.C.B. i a la seva companyia asseguradora de les peticions de la demanda, sense fer especial pronunciament respecte de les costes judicials.

IV.- Contra la citada Sentència formula recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. G.C.B. i la companyia C.O. SA en data 6 d'octubre del 2007, recurs que es condiona a que la representació de la Sra. L.H. que actuava en nom propi i en representació del seu fill menor recorri també la Sentència d'instància, i, pels arguments continguts en les seves conclusions, demana que s'estimi l'excepció de prescripció formulada i que s'imposin en tot cas les costes a l'adversa, atesa la desestimació de la demanda.

V.- En data 9 d'octubre del 2006 la representació processal de la Sra. L.H. i el seu fill S.T.H. formula igualment recurs contra la Sentència d'instància i, pels arguments continguts en les seves conclusions, demana també la seva revocació i l'estimació íntegra de la demanda.

Ha actuat com a magistrat ponent la M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI.

FONAMENTS DE DRET

I.- Per raons sistemàtiques cal examinar en primer lloc el recurs presentat per la representació processal del Sr. G.C.B. i la companyia C.O. SA al·legant la prescripció de l'acció, pel cas que l'adversa recorregués la Sentència d'instància, ja que en cas d'estimar-se aquesta excepció decaurien sense més les pretensions contingudes al recurs de la Sra. L.H..

Al·lega la recurrent que en el cas present, com a conseqüència de l'accident de circulació que va tenir lloc el dia 12 de gener del 2002, es van iniciar diligències penals i que el fet que el Mg. Ministeri Fiscal exercités en aquest procediment l'acció civil no es pot considerar com un dels supòsits que interrompen la prescripció segons la jurisprudència, tenint en compte a més que en el seu escrit de qualificació provisional no es reclama cap quantitat en nom i representació dels perjudicats. D'altra banda afirma que ni la Sra. Hammoiuti, ni el seu fill es van constituir formalment en part en el procediment penal, ja que no van interposar escrit de querella i per tant, segons el seu parer, no va existir reclamació judicial, raó per la què tampoc per aquest motiu es pot entendre interromput el termini de prescripció.

En contra del criteri de la recurrent cal destacar que el termini de prescripció per tal de reclamar la responsabilitat civil quan s'inicia un procediment penal per estimar que l'acció que ha originat els danys és il·lícita des d'aquest punt de vista sols comença a córrer quan es notifica als interessats la Sentència, en virtut del principi de prejudicialitat penal.

En aquests casos el Mg. Ministeri Fiscal exerceix d'ofici l'acció civil conjuntament amb la penal, a menys que el perjudicat s'hagi constituït en actor civil o hagi fet reserva, o desistit i renunciat expressament a la seva reclamació civil (article 18 del Codi de Procediment penal). En el cas present la Sra. L.H. en cap cas va fer reserva de la seva acció civil, ni menys encara va desistir i renunciat expressament a ella, sinó que pel contrari consta a les actuacions que ja en les seves

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

declaracions davant de l'Hble. Batlle en data 8 de maig del 2003 va reclamar les despeses mèdiques que li havia causat el sinistre (foli 86). Per aquest motiu, el Mg. Ministeri Fiscal en la seva qualificació provisional va demanar la indemnització procedent en concepte de responsabilitat civil en nom dels perjudicats (foli 128). D'altra banda, en data 29 de setembre del 2003 l'agent es va constituir en actor civil (foli 124) per tal de reclamar en el moment oportú els danys i perjudicis derivats de l'accident. Per aquestes raons, no és precis que els perjudicats interposin escrit de querella per tal que els Tribunals penals resolguin conjuntament la responsabilitat penal i la civil, ni tant sols que es constitueixin en part del procediment, ja que en tot cas el Mg. Ministeri Fiscal exercirà l'acció en nom d'ells.

No obstant, els Tribunals penals no es poden pronunciar sobre la responsabilitat civil del causant del dany quan considerin que l'actuació que l'ha generat no és delictiva, ni en els casos d'exempció de responsabilitat penal, ni en els de reserva de l'acció civil, ni en els supòsits de prescripció de l'acció penal. Per aquest motiu, la Sentència de la Sala penal d'aquest Tribunal de data 16 de desembre del 2005, considerant prescrita en aquest cas la contravenció penal, feia expressa reserva de les accions civils escaients a favor dels perjudicats, que no havien renunciat a elles i que no es podien entendre prescrites.

II.- Com a segon motiu del recurs al·lega la recurrent que calia imposar les costes a l'adversa, atès que la Sentència d'instància desestima íntegrament la demanda i no existeixen, segons el seu parer, dubtes que expliquin aquesta decisió. Malgrat tot, cal entendre que el fet que una Sentència del Tribunal de Corts hagués considerat que el demandat havia actuat de manera imprudent i que per tant l'hagués condemnat a indemnitzar a la víctima del sinistre, encara que la Sala penal d'aquest Tribunal hagués revocat aquesta Sentència i encara que el Tribunal civil l'absolgués, era suficient motiu per entendre el supòsit com dubtós i no fer especial pronunciament respecte de les costes judicials.

III.- En desestimar-se el recurs procedeix imposar les costes del mateix al recurrent de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

IV.- La representació processal de la Sra. L.H. formula igualment recurs contra la Sentència d'instància, argumentant que, si bé és cert que la seva mandant creuava el carrer fora del pas de vianants, el Sr. G.C.B. havia de preveure que dins la zona de protecció d'aquest pas, encara que fora d'ell, podien creuar altres persones, precisament perquè els vehicles aturats dins del pas senyalitzat ho impedién, raó per la què considera que el demandat ha incorregut en responsabilitat i per tant ha de respondre del dany causat.

Ha quedat acreditat a les presents actuacions que en data 12 de gener del 2002 la Sra. L.H. junt amb el seu fill S.T.H. va creuar la calçada fora del pas destinat als vianants. D'acord amb el que va declarar davant del funcionari de Policia la Sra. V.T.G., testimoni presencial dels fets (folis 62 i 63), la demandant va creuar el carrer a tres o quatre metres del pas de vianants, atès que els vehicles estaven aturats als carrils central i esquerra del carrer Bonaventura Armengol, sense adonar-se que pel carril dret circulava el vehicle de l'agent, versió que d'alta banda corrobora un altre testimoni, la Sra. S.G.M., que afirma que l'atropellament es va produir tal com mostra la fotografia 2B (foli 70) en la què es pot veure a la demandant creuant el carrer per un punt força allunyat del pas de vianants. En el mateix sentit, la mateixa Sra. L.H. declara davant de l'Hble. Batlle que va creuar el carrer per sobre del pas de vianants aprofitant que els vehicles estaven aturats un moment (folis 85 i 86). D'altra banda, aquesta actuació no estava en absolut justificada, ja que la Sra. L.H. en les seves declaracions reconeix igualment que no hi havia cap vehicle aturat al pas de vianants i aquest fet és corroborat també per la Sra. V.T.G. que en les seves declaracions afirma que va veure com un home que creuava pel pas de vianants, que després es va saber que era el marit de la demandant, va començar a escridassar al conductor del vehicle i, en tot cas, si hi havia vehicles aturats al pas de vianants aquests podien veure's obligats a travessar per un extrem del mateix, però no a fer-ho a tres o quatre metres de distància en una zona prou allunyada per no ser considerada d'influència del pas.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

D'altra banda, la Sra. V.T.G. declara que el petit S.T.H. anava uns passes endavant estirant la seva mare i el mateix afirma la Sra. S.G.M., de tal manera que la demandant no va parar la deguda atenció a la possibilitat que pel carril lliure hi circulés algun vehicle, permetent que el seu fill s'hi introduís sense que ella tingués encara visibilitat, sense que el menor tingués prou discerniment per advertir la proximitat d'un vehicle i sense que el seu conductor pogués veure, atesa la poca alçada del menor, que aquest pretenia creuar el carrer sortint sense precaucions d'entre els cotxes aturats.

V.- Pel que fa al demandat, no s'ha provat que circulés a una velocitat superior a la permesa i pel contrari cal presumir que aquesta era reduïda, ja que, segons l'atestat policial, la Sra. L.H. va declarar que el vehicle es va poder aturar just a l'alçada dels vianants, aquests no van arribar a caure a terra, no es van observar a la calçada marques de frenada (folis 50 i 51), la Sra. S.G.M. afirma en la seva declaració que el cotxe va tocar sols lleugerament al nen i la Sra. V.T.G. considera que hi va haver contacte entre el vehicle i la dona ja que el vestit d'aquesta va quedar enganxat al paracops davanter i ella va quedar finalment recolzada al vehicle, mentre que la Sra. L.H. declara en l'acte del judici oral que el trencament de la clavícula que va patir va ser degut al gest brusc per apartar al nen.

Per aquesta raó, entenem que no se li pot imputar la responsabilitat d'un atropellament a un conductor quan la víctima s'introdueix a la calçada fora del pas de vianants i fins i tot fora de la zona immediata al mateix, situació en la què no es previsible que ningú pugui interrompre la normal circulació de vehicles, sortint sobtadament d'entre uns vehicles aturats sense prendre cap tipus de precaució i sense que es pugui advertir les seva presència i quan el conductor del vehicle no té marge de maniobra per esquivar-la. Pel contrari, considerem que la demandant va actuar de forma negligent i que els danys que va patir van ser conseqüència exclusivament de la seva negligència.

VI.- En desestimar-se el recurs procedeix imposar les costes del mateix al recurrent de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació del Sr. G.C.B. i de la companyia C.O. SA contra la Sentència dictada per l'Hble. Batlle en data 28 de juny del 2006, imposant les costes del mateix a la part recurrent.

DESESTIMAR igualment el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal dels senyors L.H. i el seu fill S.T.H. contra la mateixa Sentència, imposant les costes del seu recurs a la part recurrent.

CONFIRMAR íntegrament la Sentència apel·lada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-